

[M. C. Jensen.]

haver og maa derfor være interesseret i, at Pantesikkerheden ikke bliver saa flydende, at uforholdsmæssige Tab derved opstaar. Jeg kender adskillige Tilfælde, hvor Søpantegælden er løbet op til ganske betydelige Beløb, en Gæld, som er øget ganske langsomt Uge for Uge, og for saadan Gæld har Kreditorerne faaet Begrebet Søpantegæld anerkendt ved Retten. Jeg synes derfor, det bør overvejes, om der ikke kan gives Lovforslaget en Affattelse, der uden at bevæge sig ret langt fra det foreliggende Lovforslag, hvorom der jo er Enighed mellem de nordiske Lande, dog hindrer, hvad vi her i Landet forstaar ved Misbrug af Begrebet Søpanteret.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling. Da vi fra vor Side ønsker at faa Spørgsmaalet om Søpanteret lidt nærmere drøftet i et Udvalg, skal jeg paa et senere Tidspunkt tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et saadant, idet jeg gaar ud fra, at en ganske kort Udvalgsbehandling vil kunne skabe den fornødne Klarhed.

Steincke: Naar mit Parti har overdraget mig Ordførerskabet for dette Lovforslag med Accessorier, er det særlig ud fra den Betragtning, at Hovedbestemmelserne om Begrænsning af Rederansvaret og om Søpanterettigheder er i høj Grad juridiske, endogsaa teknisk juridiske; men det er en Selvfølge, at jeg tillige skulde søge at paase, at de foreslaaede Regler ikke begrænser Rederansvaret for stærkt eller overhovedet indfører nye Bestemmelser, der enten maa siges at være uretfærdige fra Sømandsstandens Synspunkt eller paa en eller anden Maade at træde den almindelige Befolknings Interesser for nær. Jeg gik da ogsaa til denne Opgave: at sætte mig ind i det foreliggende Forslag, med de redeligste Hensigter og med den sædvanlige Velvillie, men jeg maa tilstaa, at jeg naaede ikke saa forfærdelig langt, før en kendt Anekdote om Frederik den Syvende uvilkkaarlig randt mig i Hu. Han skal en Gang have været gnaven over de store Indrømmelser, den almindelige Befolkning opnaaede ved Grundloven af 1849, og da man foreholdt ham Nødvendigheden af at

afholde en Fest for Folkets Repræsentanter, paastaas han at have svaret: Det manglede bare, at jeg oven i Købet skulde give de Bondebæster Middagsmad! Jeg kom til at tænke paa denne Anekdote . . . (*Schovelin:* Det er en falsk Anekdote!). Anekdoter er altid falske! Men jeg kom altsaa til at tænke paa denne Anekdote, fordi jeg hurtigt, ved at se paa Forslaget med Bemærkninger og Bilag, blev klar over, at den højtærede Minister aabenbart har fundet det mere end tilstrækkelig ubehageligt, at han skulde have Rigsdagens Samtykke — og alt det Vrøvl, et saadant Samtykke kan føre med sig — i Anledning af dette Forslag, og at han derfor har sagt til sig selv: Det manglede bare, at jeg oven i Købet skulde give de Bæster ordentlig Oplysning om, hvad det er, de skal samtykke i. Stiller man sig paa det Standpunkt, at en Regering hverken kan kræve, at en Rigsdagsmand skal være Ekspert i de forskellige Sager, der kommer til Behandling, og som han skal tage sig af, eller at han skal hengive sig til et mere videnskabeligt Studium af andre Kilder end dem, Ministeren selv har ladet ham øse af, saa maa man dog, synes det mig, have Ret til at forlange, at de Oplysninger, der følger med Lovforslaget, i Forbindelse med Ministerens Forelæggelsestale frembyder et tilstrækkeligt Grundlag til, at man, udrustet med normal Tænke- og Læseevne samt en vis menneskelig Erfaring, er i Stand til at sige sin Mening i hvert Fald om Hovedlinierne, om de afgørende Punkter i Forslaget. Men det er mig ikke muligt i nærværende Tilfælde, og jeg skal søge at paavise hvorfor.

Vi faar at vide, at Vedtagelsen af det foreliggende Forslag er nødvendig, hvis Regeringen skal kunne ratificere et Par internationale Konventioner, der findes aftrykt som Bilag til Forslaget. For saa vidt er alt godt, og man gaar da i Gang med at studere disse Konventioner. Men her gaar man, hvis man da ikke er Ekspert i Søret, har Søret til Speciale, temmelig hurtigt i Staa, thi der findes intet Sted nogen som helst Begrundelse af Konventionernes Regler, ikke den mindste Henviisning heller til andet Materiale, der i Form af Betænkninger, Lærebøger eller lignende kunde yde en nogen Vejledning ved Læsningen, ja, man faar end ikke at vide, hvem det er, der